

En ung Moder.

— af —
Emile Richbourg.

Doverfat fra Frank af M. . . v.

Anden Del.

Ulykken rammer de svage.

(Fortset.)

„Frans Lambert gik straks hen til Madam Savourour, der ligledes var bleven løsladt. Tyve Minuter derefter stod alle Bygningerne i lys Lue. Profjernerne havde deres bode. Men hvilke Bildmænd er disse Tyskere dog ikke!

Frans Lambert og Madam Savourour gik bort med fanget Hoved i Retning af Sankt Mammes. Han bar paa en Vadsjal, som lod til at være tung, hun en stor Rejsetaske. Jeg tænker, at hun havde faaet Tid til deri at gemme alle sine Penge, Bærdpapirer og Smykker.

I dette frugtelige Øjeblik, tænkte Hr. Palmers, havde hun Grund til at mindes Marcelines Ord:

„Din Opførsel med mig, Tante, vil ikke bringe dig Lykke!“

Den gamle Arbejder fra Margainegaarden havde endt sin Fortælling.

„Har De siden denne forfærdelige Dag gjenstet Madam Savourour?“ spurgte Amerikaneren.

„Nej, jeg har hverken set noget til hende eller Frans Lambert.“

„Og De tror ikke, at hun er vendt tilbage til Egnen?“

„Nej, det er hun ikke, Herre.“

„Hvor er hun rejst hen?“

„Jeg ved slet ikke, hvad der er blevet af hende.“

„Hendes Notar maa vel vide det.“

„Jeg tror, at Hr. Formont er lige saa uvidende som jeg.“

Hr. Palmers blev meget forlængt. Han tænkte paa Marceline og det Barn, som han søgte efter, og bange Anelser opstod hos ham.

„Men Notaren kan da ikke handle uden hendes Ordre,“ sagde han.

„Nej, det er sandt.“

„Det forekommer mig usandsynligt, at Notaren ikke skulde vide, hvor hun opholder sig, og at der ikke skulde finde Brevveksling Sted mellem dem.“

„Ja, jeg ved virkelig ikke — — — maaste vil Notaren skule, hvor Madam Savourour opholder sig; men efter hvad jeg har hørt, skal han selv være i stor Forlegenhed, fordi han ikke ved, hvor hun er.“

„Vor denne Notar i Montereau?“

„Ja, Herre.“

„Det er godt, saa vil jeg se hen til ham.“

Hr. Palmers tog Afsted med den gamle Mand og gik til LandsLøen, hvor han indtog en meget tarvelig Frokost. Gjæstgiverstedet var kun daarligt forsynet, men han var glad over at kunne stille sin Sult og Tørst.

Han var saa heldig at finde en Mand, som mod en Betaling af ti Francs med Glæde paatog sig at følge ham hen til Montereau, som han naaede Kloften tre om Eftermiddagen.

Han begav sig straks hen til Notaren, som var hjemme og ikke længe lod vente paa sig.

„Hvorned kan jeg tjene Dem?“ spurgte Notaren, idet han bød den fremmede en Stol.

„Jeg ønsker Oplysninger om Madam Savourour.“

„Ja saa!“ udbrød Notaren forbauset.

Idt efter spurgte han lidt kjoligt:

„Med hvem har jeg den Ære at tale?“

„Min Udtale røber sikkert, at jeg ikke er Frankmand; jeg er Amerikaner, Skibsreder i New York, og mit Navn er Wilhelm Palmers.“

Notaren bukkede og hans Ansigt fik et mere elskovrdigt Udtryk.

„I Morges,“ vedblev Hr. Palmers, „vidste jeg endnu intet om den sørgelige Skjæbne, som havde ramt Margainegaarden. Arbejderen Benoit har fortalt mig Grunden til Ulykken.“

„De har vel set Ruinerne?“

„Det er et forfærdeligt Syn.“

„Ja, det er forfærdeligt. Saadanne Ulykker medfører Krigen.“

„Benoit kunde ikke give mig Billedet om Madam Savourour's Opholdssted, og derfor har jeg tilladt mig at henvende mig til Dem.“

„Dor jeg spørge, hvorfor De ønsker at tale med denne Dame?“

„Det behøver jeg ikke at skule for Dem; jeg vil meddele hende, at Hr. Frøken Marceline Langrolle, hendes Søsterdatter og Gubbatter, med det første agter at gifte sig.“

Notaren sprang op fra sin Plads.

„Men Frøken Langrolle tænkte jo paa at blive Nonne.“

„Det er muligt.“

„Hun tog til et Kloster.“

„Og det forlod hun igjen,“ svarede Hr. Palmers alvorligt.

„Jeg kan næppe komme mig af min Overraskelse!“ sagde Notaren; „men det glæder mig overordentlig, ganske overordentlig. — — — Jeg kender Frøken Langrolle og ønsker hende al den Lykke, hun fortjener.“

„Jeg taler Dem i hendes Navn, Hr. Notar.“

„Og hvem skal hun giftes med, det kjære Barn?“

„Med mig.“

Notaren saa meget forvirret ud.

„Jeg er fyrretive Aar, og De synes maaste,“ sagde Hr. Palmers, „at jeg er for gammel til hende?“

„Men,“ vedblev Amerikaneren, „Frøken Marceline

Langrolle har taget dette Spørgsmaal under Overvejelse, og hun tager ikke fejl, naar hun tror, at hun lægger sin Fremtid til gode Hænder.“

„Derom er jeg overbevist,“ svarede Notaren.

„Og vil De nu være saa god at sige mig, hvor Madam Savourour opholder sig?“

„Det gjør mig meget ondt, at jeg ikke kan give Dem nogen Billedet derom.“

„Hvorfor ikke det?“

„Jeg er aldeles uvidende om, hvor hun er.“

„Er det muligt?“

„Det maa forekomme Dem meget usandsynligt, og dog forholder det sig saaledes.“

Hr. Palmers var yderst bestyrtet.

„Det er ogsaa uden Ordre fra Deres Klient, at De har stillet Ejendommen til Salgs og at De nu lader Høet sælge?“

„Madam Savourour har givet mig en meget vidtrækkende Fuldmagt.“

„Naa!“

„Madam Savourour har fuldkommen Tillid til min Hæderlighed, og jeg tør sige, at jeg fortjener den. I December Maaned, netop seks Uger efter Ulykken, fik jeg fra hende et Brev, som var affendt fra Dieppe.

Hun skrev, at hun efter den Ulykke, som havde ramt hende, ikke længere vilde leve i Frankrig, at hun foreløbig vilde tage til England og der vilde træffe Afgjørelse om, i hvilket Land hun for Fremtiden vilde sætte Bo.

Derefter bad hun mig om at stille Gaarden til Salgs og handle i hendes Interesse. Med Brevet fulgte en Fuldmagt med hendes Understeft, som jeg kunde lade en af mine Skrivere udfylde.

Men for at De kan være fuldt overbevist om Sandheden af mine Ord, maa De helst selv læse dette Brev.“

„Naa, jeg tror Dem gjerne.“

Notaren havde rejst sig. Han aabnede en Mappe og fremtog efter nogen Søgen det omtalte Brev, som han rakte til Hr. Palmers.

„Ja, saaledes forholder det sig,“ sagde Amerikaneren forrynmobig, efter at have læst Brevet.

„Senere har jeg intet hørt,“ vedblev Notaren; „det er umuligt at vide, hvor Madam Savourour er tagen hen, og hvad der er blevet af hende. Undertiden er jeg nær ved at tro, at hun er omkommen under Overfarten til et fjernt liggende Land.“

„Ja, alt er muligt,“ mumlede Hr. Palmers.

Han rejste sig for at gaa.

„Naa jeg bede Dem,“ sagde Notaren, „at bringe Frøken Langrolle en venlig Hilsen fra mig samt min Hustru og Datter.“

„Det skal være mig en Fornøjelse.“

„Det vilde være os meget kjært at se hende igjen.“

„Tak for Deres Venlighed og Deltagelse.“

De to Mænd trykkede hinandens Hænder.

Paa Dørtærskelen standsede Hr. Palmers og gik nogle Skridt ind i Stuen.

„Udskuld at jeg endnu en Gang gjør Dem Uvejrlighed,“ sagde han; „i min Hæderlighed over ikke at kunne gjøre Madam Savourour min Opvartning og meddele hende mit Ægteskab med hendes Søsterdatter, glemte jeg rent at spørge om en Tjenestepige ved Navn Rødtoppen, som var sit Herkøb meget hengiven, og som Frøken Langrolle føler megen Interesse for. Ved De maaste hvor hun er?“

„Jeg ved ikke mere om hende end om Madam Savourour, der for Resten satte stor Pris paa hendes Trofasthed og Hengivenhed. Hun forlod Eggen sammen med hende, og de er maaste sammen endnu.“

Amerikaneren havde ingen flere Spørgsmaal at gjøre.

„Endnu en Gang, Tak for Deres Venlighed,“ sagde han og forlod Stuen.

XVII.

Skuffelse.

Hr. Palmers gik hurtig til Vængegaarden for med det første Dag at rejse til Paris.

Han var meget nedbøjet og sølte sig ved Tanken om Marcelines Fortvivlelse endnu mere modløs.

Mødigheden havde givet sig til Værket, men hans Forhaabninger havde lidt Stikbrud, nu kunde han intet mere gjøre.

Hvorledes jeg end bærer mig ad, tænkte han, saa vil der altid i Marcelines Hjerter være et Savn og en ulagelig Smerte.

Kloften var næsten ti, da Hr. Palmers steg ud af Drosken foran Hr. Chaumontels Hus.

Kjebmanden og hans Hustru tilbragte Aftenen hos nogle Venner.

Henrik var kommen i Seng og sov allerede.

Frøken Langrolle sad ene i Dagligstuen og ventede paa, at Hr. Palmers skulde komme hjem.

Amerikaneren traadte ind i Stuen.

Marceline, der sad drømmende i en Vænestol, rejste sig hurtig.

Stuen var kun svagt oplyst; men den unge Pige opdagede straks, at Hr. Palmers var meget bleg og saa træt og sorgfuld ud.

Hun forstod, at han ikke havde hørt Hørd med sig, og en Gylen gennemfør hende.

Hun havde ikke Kraft til at sige et eneste Ord, men betragtede ham med et angstlig spørgende Blik.

Hun rystede sørgmodig paa Hovedet.

Hun rystede over hele Legemet, og hendes Bryst bølgede voldsomt.

„Intet!“ mumlede hun.

„Nej, desværre,“ svarede Hr. Palmers.

Hun udskød et dybt Suf, og hendes Hoved faldt ned paa hendes Bryst.

Hun tog begge hendes Hænder.

„Kor Mod, kjære Barn,“ sagde han out, „lad Dem ikke kause af Sorgen.“

Marceline rettede sig i Vejret og sagde med sukkende Lyne og en ophidset Tone:

„Hun nægtede altsaa at tale og paastod endnu, at mit Barn er død?“

„Jeg har ikke set Deres Tante.“

„De har ikke set hende! Vilde hun ikke tage imod Dem?“

„Marceline, jeg har meget at fortælle Dem.“

„Alt, men ikke det, som jeg helst vilde høre.“

„Det er sandt; men De maa høre, hvorfor jeg ikke traf Madam Savourour. Men først og fremmest maa De sætte Dem ned; de kan jo næppe holde Dem oprejst.“

Hun lod sig falde ned i en Vænestol.

Saa kortfattet som muligt fortalte nu Hr. Palmers alt, hvad han havde hørt af den gamle Arbejder fra Margainegaarden.

Marceline lyttede til hans Ord; men hun forblev kold og selesløs.

Derefter berettede han den lange Samtale, han havde hørt med Notaren.

Da han var færdig, fulkede den unge Pige dybt og greb hans Hænder, som hun trykkede krampagtig.

„De har gjort alt, hvad De kunde,“ sagde hun med koldt Røst.

„Og jeg havde haabet, at jeg skulde have hørt Lykke med mig.“

„Naar det ikke er slet, saa er det ikke Deres Fejl; alt var Dem imod.“

Udbrag skal jeg glemme, hvad De har gjort. Ingen anden end De vilde have aabnet mine Øjne for min Tantes skjændige Handling. De fleste vilde tvært imod have ladet mig blive i den Tro, at Barnet var død.“

„Saaledes kunde jeg ikke bære mig ad, Marceline; det maatte min Samvittighed forbyde mig.“

Den unge Pige strøg sig med Haanden over Panden.

„Mit stakkels Barn!“ udbrød hun og begyndte at græde.

Hr. Palmers lod hende græde ud i Ro.

„Marceline,“ sagde han sørgmodig, „jeg forstaar godt den Smerte, som De maa føle, og jeg deler den med Dem.“

„Jeg skal aldrig, aldrig mere se mit Barn!“ udbrød hun fortvilet.

„Tal ikke saaledes; De maa bevare Haabet.“

Hun rystede paa Hovedet og sagde:

„Da jeg troede, at min lille Pige var død, havde jeg idet mindste den Trost, at hun ikke kunde rammes af Friesfæls og Ulykker. Men hvad skal der nu blive af hende?“

„De maa haabe, at hun er kommen til gode Mennesker, som vil fatte Kjærlighed til hende.“

„Et fremmed Varn, som staar ganske ene i Verden!“

„Alle Kvinder ligner heldigvis ikke Madam Savourour og Rødtoppen. Der gives mange gode Mennesker.“

„Men aldrig at saa noget at vide!“

„Marceline, endnu en Gang siger jeg dig: tab ikke Modet.“

„Hvad kan jeg da haabe?“

„At Himlen vil have Medlidenshed med deres Smerte og Deres Taarer.“

Hun udskød et dybt Suf.

„Forlad Dem paa Forsynet,“ sagde Hr. Palmers.

„Naa Forsynet!“ svarede Marceline bittert.

„Er det ikke det, som har fort Dem til min Søn?“

„De mener altsaa, at jeg ikke maa opgive Haabet.“

„Ja, netop, kjære Barn.“

„Saa vil jeg prøve derpaa.“

„De maa se Fremtiden i Møde fuld af Tillid og Fortrosthed.“

„Mindet om min Datter vil altid blive i mit Hjerter og min Tanke.“

„Jeg vil respektere denne Følelse, og den skal ikke vække min Skubssyge.“

„Alt, De vil saa en Hustru, som ikke udelukkende tilhører Dem.“

„Hvis De kunde glemme, saa vilde jeg næppe elske Dem saa højt.“

Hun rakte ham Haanden og sagde:

„Altid er De saa edel og god.“

Palmers kysede hende paa Panden og svarede efter en Pause:

„Der er et Ord, som siger: „hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig“. Vi vil ikke lægge Hænderne i Skødet. Inden vi forlader Paris, vil jeg overdrage en at fortsætte Udsørgelse. Madam Savourour og Rødtoppen maa da en Gang vende tilbage, og saa — — —“

„Men sagde Formont ikke, at han var bange for, at min Tante var omkommen paa Havet?“

„Han har ingen Grund til at være en saadan Frygt, det er kun en Formodning. Overlad kun til mig at forrette vor Bestræbelser.“

„Hvad skulde der blive af mig, naar jeg ikke havde Dem?“

Palmers betragtede hende med et kjærligt Blik og sagde:

„De maa nu gaa til Ro, det er snart Midnat. Fat Mod og Haab og hengiv Dem navnlig ikke til altfor mørke Tanker.“

Den unge Pige trak sig tilbage til sin egen Stue og gik til Sengs. Men hun havde tunge urolige Drømme, da hun endelig faldt i Søvn.

Den følgende Morgen var hun fattet og rolig.

„Jeg vil gjøre alt, for at blive Dem værdig,“ sagde hun til Amerikaneren.

*

Den anden Juli blev Frøken Langrolle Fru Palmers. Da Marceline efter Vielsen kom tilbage til Familien Chaumontels Hjem, tog hun Henrik i sine Arme og kysede ham lidensabelig.

Den lille Fry havde antaget en alvorlig, betændt Mine.

Den unge Kone, der misforstod Grunden til hans Vov, spurgte:

„Hvad er der i Vejen, Henrik? Jeg synes, at du er drøvet.“

„Du tager fejl, lille Mo'r, jeg er tværtimod meget, meget lykkelig.“

„Hvorfor er du saa lykkelig?“

„Vil du have, at jeg skal sige det?“

„Ja.“

„Kan du huske, at jeg forleden Dag spurgte dig, om et Ægteskab var? Saa svarede du, at det vilde jeg ikke saa at vide.“

„Ja, det husker jeg nok.“

„Men det svar, som du gav mig, var jeg ikke tilfreds med.“

„Naa!“

„Jeg fik fat i Hr. Chaumontels store Læstikon og efter Ordet Ægteskab, og saa fandt jeg de Ord, som den mesteren siger:

„Manden skylder sin Hustru Hjælp, Beskyttelse og Forsorg.“

„Hustruen skylder sin Mand Lydighed, Trofasthed og ledsage ham overalt, hvor han vil sætte Bo.“

Og nu, da du er gift med Fader, kan han tage dig med os til New York og alle Begynder, for du skal nu altid være mig.“

„Naa, du er en Skat!“ udbrød Marceline og tog Barnet til sit Hjerter.

Palmers traadte smilende ind og spurgte:

„Hvad gaar her for sig?“

„Det er Henrik, som deler sin Lykke med mig,“ sagde Marceline.

„Og hvad siger han saa?“

„At jeg nu skylder dig Lydighed og skal rejse med New York.“

„Nej virkelig? Saa kunde Henrik jo, om det blev nødvendigt, spille en Politibetjents Rolle.“

„Ham har vi ingen Brug for,“ svarede Marceline smilende.

Henrik rev sig løs fra de Arme, der endnu omfavnede ham, flyttede en Stol hen ved Siden af den unge Kone og sagde:

„Sæt dig der, Fader.“

Hr. Palmers adlod.

Drengen lagde sig paa Knæ foran dem og betragtede dem begge nøje; derpaa sagde han med et Udtryk, som lader sig beskrive:

„Jeg holder meget af jer begge to!“

Bludselig opstod der en sørgmodig Tanke hos Palmers og han fik Taarer i Øjnene.

„Hvad fejler dig, min Ven?“ spurgte Marceline.

„Jeg fik en underlig Tanke.“

„Som jeg ikke maa lære at kjende?“

Hr. Palmers svarede tavende:

„Jeg tænkte paa den unge Pige, som min Søn en Gang skal Ægte, og jeg syntes da, at hun maatte ligne dig, og der ogsaa kunde blive muligt, om vi maa have den Pige, som nu er tabt for os.“

Den unge Kone skjælvde og betragtede sin Ægte med et Blik fuldt af Beundring.

Med sine Læber trykkede mod sin lille Moders Haand hvilede Henrik:

„Hustruen skylder sin Mand Lydighed.“

„Og Manden,“ tilføjede Palmers, „skylder sin Hustru Kjærlighed og Deltagelse for alt, hvad der rører sig i hans Hjerter.“

Ende paa anden Del.

Tredje Del.

Stifmoder og Stifson.

I.

Blomsterfesten.

„Det er muligt,“ sagde en tredje, „men det er ingen Fortsættelse i Alder — — — Den unge Dame er over tredive Aar, og den unge Mand kan i det højeste fem og tyve Aar gammel.“

„Udmærket godt truffet! Men jeg siger, ligesom den nylig sagde: det beviser intet.“

„Hvorledes det nu end forholder sig, saa er det som kjender dem.“

„Det er rimeligvis Udlændinge.“

Baron Vernon trak paa Skuldrene og sagde:

„Jeg vil ikke paastaa, at den unge Mand er kjendt, men hans Bevægelser og Manerer kunde tyde derpaa, jeg tør vædde hundrede Francs mod fem paa, at den unge fransk, ja endog Pariserinde.“

„Hun har Aet, og jeg vil væde med ham.“

I dette Øjeblik traadte en ung Mand paa hemmelig bive Aar ud af Tilskuerens Række; han gik ud paa Gaden traadte hen til de Ubetjentes blomstermykkede Vogn, og hilste ærbødig paa Damen og rakte venkabelig Haanden den unge Mand.

„Men det er jo Marki Sarcey!“ udbrød Baron Vernon; „de Mennesker, som vi taler om, er altsaa ikke ukjendte her. Vi maa have Taalmodighed et Øjeblik, vil vor berettigede Nygjerrighed blive tilfredsstillende.“

Vognene satte sig atter i Bevægelse.

Damen hilste yndesfuld paa Markien, og den unge Mand vendte med Haanden og sagde:

„Paa snart Gjenhyn, Gaston.“

Baron Vernon kaldte paa Marki Sarcey, som stod til de unge Herrers Fjot.

De trykkede hverandres Hænder.

(Fortælling)